

szentegyház történelme során de sokféleképpen fogalmazták ezt meg, s mondják ma is. Csak néhányat említek meg: Ha alá nem merítkeztek... ha a szombatot nem tartjátok meg... ha nyelveken nem szóltok... ha eljártok bálba... ha megisszátok a bort és a pálinkát... - nem idézülhettek! Minderre csak egy válaszuk lehet: „Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk!”

Az apostolok és a presbiterek.

Ezekben és a hasonló kérdésekben jó arra figyelniük, hogyan cselekedtek, tanítottak az apostolok és a presbiterek. Az ő nyomdokaikat kell nekünk is követniük, mert ők Krisztus nyomdokát követték. Azzal jellemzem magatartásukat, amit bizonyágtétel címének is adtam : misszió és tanfegyelem.

a/ Misszió. Mindig a cselekvő Istenre utalnak. Azzal van tele a szívük, hogy "mily nagy dolgokat cselekedett az Isten övelük." /14,27; 15,3.4.12/ Nemesak Pál és Barnabás beszél el "mennyi jelt és csudát tett az Isten ő általuk a pogányok között", hanem Péter egész beszédének és magatartásának is ez a háttere, amint arra az exegeták rá is mutatnak kivétel nélkül.

Isten ma is cselekszik jeleket és csodákat: az egyházban és az egyházon kívül egyaránt. Bizony nagy dolgokat cselekszik az Isten velünk! Merünk-e, tudunk-e következetesen, alázatosan és örvendezve mindig a cselekvő Istenre mutatni?!

b/ Tanfegyelem. Az ősegyház kikristályosodásának az ideje ez. Most lesz nyilvánvaló, hogy kik nyertek egyenlő drága hitet. /2 Pt 1,1/ Péter és Pál itt együtt vannak, együtt harcolnak. A tanítás tisztasága érdekében együtt vállalnak háborúságot. Egy pillanatra sem adják meg magukat, s az evangé-